

SAMANTA JANG

Jamajka
LEJN

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Samantha Young

BEFORE JAMAICA LANE

Copyright © Samantha Young, 2014

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with *NAL Signet, a member of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.*

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Tami Blekvel

*Da nije tebe, Olivija ne bi nikad postala bibliotekarka...
a i zato što sam nekako morala da ubacim foru
„Djuiću ti decimalu“* u ovu knjigu...*

* Igra rečima s Djuijevom decimalnom klasifikacijom. (Prim. prev.)

Dragi čitaoci,

Često mi šalžete tvitove i poruke, uključujući fotografije s vaših šetnji edinburškim ulicama. Bez obzira na to jeste li se slikali u Dablin stritu ili kako se glupirate pored znaka na kome piše London roud, dokaz vaše ljubavi prema ovom serijalu, njegovim junacima i lokacijama oborio me je s nogu. Ako poželite da bazate edinburškim ulicama kako biste pronašli Jamajka lejn pošto pročitate Nejtovu i Olivijinu priču, olakšaću vam. Vidite, radi uklapanja naslova iskoristila sam umetničku slobodu i promenila ime ulice. Jamajka lejn zapravo ne postoji, ulica se zove Jamajka strit nort lejn i tamo čitaoci mogu pronaći majušni stan u kome će sledeći par iz serijala Dablin strit otkriti da nas život veoma često može odvesti putem koji smo najmanje očekivali...

PRVO POGLAVLJE

*Sterling, Škotska
Februar*

Kad god bismo zamakli za ugao, ledeni vetar bi nas ošinuo gotovo pakosno, kao da se ljuti kad nas neka zgrada štiti. Njegovi prsti što se završavaju ledenicama štivali su mi pocrvenele obraze i čvršće sam obavila ruke oko sebe, povivši ramena dok sam se spremala za nov nalet.

„Peti i poslednji put... kuda nas vodiš?“, pitala je Džos i još više se priljubila uz verenika Brejdena. On je otkopčao vuneni kaput i prebacio jedan kraj preko nje, držeći je oko struka. Nosila je kratak, moderan mantil preko crvene haljine koja joj stoji kao salivena. Kao i ostale devojke, obula je cipele s visokim potpeticama. U stvari, šal je jedino što je štiti od škotske zime.

Eli i Džo su manje-više isto odevene – haljine, tanki mantili i cipele s visokim potpeticama. Meni je neznatno toplije u otmenim crnim pantalonama, ali svilena majica na bretele i lagani blejzer nimalo me ne greju. Nisam navikla da hodam u štiklama kao moje drugarice pa zaostajem na kraju grupe dok nas Džo vodi prema tajanstvenom odredištu. „Nije daleko“, uverila nas je i osvrnula se preko ramena dok nas je vodila

ulicom u centru grada. Njen verenik Kam ju je čvrsto zagrlio ne bi li je ugrejao. Iza njih su Brejdenova sestra Eli i njegov najbolji drug Adam; i oni se grle kako bi se ugrejali. I oni su vereni. Taze vereni.

Ali ja nemam verenika koji bi me zaklonio od oštrog vetra. „Nije daleko?“, narugala sam se. Od mog dolaska u Edinburg pre nešto više od devet meseci, Džo i ja smo se zbližile kao sestre te smatram da joj se mogu rugati pošto nas vuče po gradu bez mnogo objašnjenja. Otud pogrešan izbor odeće. „Izgubila si pravo na to da govoriš 'nije daleko' kad si rekla taksistima da voze do železničke stanice Vejverli.“

Zaustavila se na raskrsnici i njen osmeh izvinjenja pretvorio se u grimasu. „Dobro, mislim da smo tu.“

„Jesi li sigurna?“ Zubi su mi zacvokotali.

„Ovaj...“ Džo je pogledala znak s druge strane ulice pa izvadila mobilni. „Samo trenutak, društvo.“

Prijatelji su mi se zbili zajedno, a ja sam se malo odmakla da ih pogledam. Shvatila sam da mi ne smeta što se smrzavam. Zadovoljna sam što sam s njima, i dalje iznenađena koliko smo se zbližili. Oni su me potpuno prihvatili delom zbog Džo, ali i zbog Nejta, Kamovog prijatelja, koji mi je odnedavno najbolji drug.

Dok sam se prisećala, Nejt se okrenuo od Adama i Eli kako bi mi uputio divan osmeh.

Zatreptala sam, rasejana zbog navale privlačnosti. Uхвати-lo me je nespremnu iako sam se izveštila da se ne obazirem na to osećanje. U tome je nevolja kad se družite s mladićem koji vam se dopada, a slučajno je najbolji frajer koga ste upoznali.

To komešanje, ta navala neočekivanog osećanja, vratilo me je u trenutak kad smo se Nejt i ja upoznali. Zaista zaslužujem orden što se ne obazirem na privlačnost prema njemu...

Sedam meseci ranije...

Elina mama Elodi Nikols i njen muž Klark dočekali su tatu i mene kao da smo oduvek deo njihove porodice. To je lepo. To mi je olakšalo da se zbližim s Džoinim prijateljima, a bilo bi dobro da postanem deo njenog života pošto smo tata i ja odlučili da nam dom bude u Škotskoj. Džo je sjajna. Prošla je kroz zaista teške trenutke poslednjih nekoliko godina. Zasluži da neko brine o njoj i znam da je Kam prava osoba za to.

Kol i ja smo ušli u Kamov stan. On i Džo su svratili do prodavnice po grickalice, a ja sam odlučila da im skinem Kola s vrata kako bi malo bili sami. Uveče ćemo posetiti s Kamovim drugovima Nejtom i Pitijem, koje još nisam upoznala, te sam mislila kako bi bilo lepo da Džo i Kam malo budu sami pre nego što im prijatelji dođu. Čim smo ušli, Kol je pošao prema konzoli u dnevnoj sobi, a ja prema zadnjem delu stanu. Tumarala sam po kuhinji, tražeći činije i tanjire za grickalice. Prala sam sudove kad je tih i veoma muževan glas sa škotskim naglaskom rekao: „Ovaj... ti nisi Kameron.“

Okrenula sam se prema uljezu. Reči koje je trebalo da siđu od mog mozga do jezika spotakle su se na dnu stepenica i doživele potres mozga.

Au!

Opa.

Naslonjen na vrata, s rukama prekrštenim na grudima, stajao je najseksepilniji muškarac koga sam ikad videla.

Srce mi je ludački zakucalo.

Izvio je obrvu pošto sam zanemela. „Je l' ti neko isključio ton?“

To je bilo smešno, pa sam se smušeno nasmejala gutajući ga očima. Odmerila sam ga od glave do pete. Dok sam uživala u njegovoj lepoti, osetila sam čudni blagi grč nisko u stomaku, toliko nisko da su ga pratili žmarci uzbuđenja među nogama.

Jao.

Pa, dobro.

To je nešto novo.

Bezuspješno pokušavajući da se na obazirem na žmarce, naterala sam se da se probijem kroz uzbuđenost i stidljivost kako bih razgovarala s neznancem. Pretpostavila sam da je to Nejt. Džo mi je ispričala da je Kamov drug Nejt opak frajer. Nije preterivala.

Lep kao filmska zvezda, Nejt ima tamnu put kakvu ne očekujete kod Škota i oči toliko tamne da su gotovo crne – mada trenutno nestašno blistaju. Osmehnuo se, otkrivši seksi jamice i savršene bele zube. Njegov izgled upotpunjuju prav, jak nos i usne u koje sam buljila bez srama jer su me podsetile na usne jednog tamnopotog ekscentričnog glumca. Koliko vidim po vitkim mišićavim nadlakticama koje vire ispod majice, tip je i dobro građen.

A, čudo nad čudima, njegova majica je uspela da mi skrene pažnju s mišića.

Na njoj je pisalo OTPOR JE UZALUDAN.

Stidljivost koja me uglavnom parališe kad sam u društvu dobrog frajera povukla se u pozadinu i prasnula sam u smeh. „Smatraš sebe Borgom, je li?“ Pokazala sam na njegovu majicu s citatom predstavnika vanzemaljske rase iz Zvezdanih staza.

Naizgled iznenađeno je spustio pogled na natpis. Kad me je ponovo pogledao, tamne oči su se smešile. „Znaš taj citat? Većina žena misli da sam uobraženi seronja.“

Glasnije sam se nasmejala i naslonila na kuhinjski kredenac. „Nagađam da ima i toga. A nije ni čudo što greše. Ne izgledaš kao ljubitelj Zvezdanih staza.“

Oči su mu odjednom postale prodorne. Stresla sam se kad je nehajno spustio pogled niz moje telo pa ga ponovo podigao. Glas mu je bio tiši, hrapaviji kad je odgovorio: „Kao ni ti.“

Taj prodorni pogled bio je nalik laganom milovanju. Da sam bilo ko drugi, pomislila bih da je namerno hteo da se tako osetim.

Ipak... zastao mi je dah. Odjednom mi se učinilo da je vazduh razređen, narušen tim čudnim naelektrisanjem koje nisam potpuno shvatila.

„Jesi li ti Džoina drugarica?“

Borila sam se protiv stidljivosti koja se ponovo prikradala. „Zar ti Kol nije rekao?“

„Piti je otišao da se pozdravi s malim čovekom. Ja sam žedan pa sam došao pravo u kuhinju.“ Ponovo me je gutao pogledom. Telo mi je očigledno spavalo dok ga njegov pogled nije probudio jer je sad osećalo mnogo žmaraca, drhtaja i topline. „Svakako najpametniji potez koji sam napravio u poslednje vreme.“

Ovaj... molim?

„Pa, ja sam Olivija.“

Nejt je podigao obrve pa se naglo nakašljao i trgao od dovratka. Tek tako, atmosfera je ponovo postala normalna. „Ti si Olivija? Naravno. Naglasak. Naravno.“

Klimnula sam glavom, zbunjena njegovom reakcijom. „Pretpostavljam da si ti Nejt?“

Osmeh mu je bio druželjubiv. Platonski. To ima više smisla. „Da, taj sam.“

„Kam i Džo samo što nisu došli. Samo sam raščišćavala.“

„Dobro.“ Ušao je u kuhinju. S otvorenim divljenjem sam gledala kako sipa sok. „Hoćeš?“ Pokazao je na čašu.

„Ne, hvala.“

Pošto je popio sok, ponovo se osmehnuo i shvatila sam da nije samo njegova štreberska majica zaslužna što mi se jezik nije uvezao u njegovom društvu. To je zbog njegovih očiju. Neverovatno su ljubazne i naprosto sam se osećala... ne sasvim

opušteno... ali, da, nenapeto. To je svakako neobično za mene u društvu mladića koga sam upravo upoznala. Pogotovo mladića koji me privlači.

„Igraš li video-igre, Liv?“ pitao je srdačno.

„Ovaj, igram.“

„Pa onda ostavi te sudove i dođi da igraš s nama“, našalio se.

Zakikotala sam se. „Zoveš li me na igrački sastanak?“ Pokajala sam se čim sam to izgovorila. Nisam htela da oćijukam. Ne umem da oćijukam! To je samo moj smisao za humor i sad će ovaj tip pomisliti da sam mu se nabacivala...

Nejt se nasmejao, prenuvši me iz misli. „Samo zato što znaš citat iz Zvezdanih staza. Inače ne dozvoljavamo devojkama da igraju s nama. One su bljak.“

Mrtva ozbiljna, prekrstila sam ruke na grudima. „Pa i mladići su bljak.“

Široko se osmehnuo. „Istina.“ Klimnuo je glavom prema vratima. „Hajde, Amerko. Hoću brzo i bezbolno da te uništım. Dovoljno sam milosrdan.“

„Da me uništiš?“ Zauralala sam od smeha. „Mislim da si me pobrkao s nekim ko neće upravo da te rasturi.“

„Znaš li uopšte koju ćemo igru da igramo?“

Odmahnula sam glavom. „Zar je to sad važno? Razbiću te koja god da je. Dakle, prvo rećima zaplašım protivnika pa pristupamo rasturanju.“

Nejt je prasnuo u smeh. „Ćoveće! Hajde, zabavna curo.“ Uhvatio me je za lakat. Trudila sam se da sakrijem kako sam pocrvenela zbog njegovog dodira. „Moram da te upoznam s Pitijem.“

Sledila sam ga iz kuhinje, dirnuta time kako me je brzo prihvatio. Naslutila sam da će me prihvatiti kao „jednog od momaka“. Naslutila sam jer se to stalno dešava. Ne smeta mi. Samo moram da ugušım leptiriće koje osetim u stomaku kad god ga pogledam. A to znaći da ću istrebiti te male seronje...

* * *

„Liv? Liv jesi li dobro?“

Zatreptala sam i vratila se na pločnik, u Sterling, na hladnoću.

Vratila se Nejtju, koji je stajao ispred mene sa zabrinutom borom između obrva. „Kuda si odlutala?“

Osmehnula sam se. „Izvini, mislim da mi je mozak utrnuo od hladnoće.“

„Pa, dođi ovamo“, podvukao je ruku ispod moje i privukao me k sebi, „pre nego što ti otpadne neki prst.“

Zahvalno sam se opustila uz njegov snažni bok. „Zar nisi mogao to da uradiš ranije? Recimo, tri ulice ranije?“

„I da propustim tvoj užasnuti izraz kad god zamaknemo za ugao?“, našalio se, trljajući mi ruku.

Namrštila sam se. Ali navikla sam na njegovo zadirkivanje te nisam odgovorila.

„Žao mi je, društvo“, rekla je Džo preko ramena. Izraz joj je odisao krivicom. „Trebalo je da vam kažem da obučete kapute.“

„Mmmmi smmmo Škoooti“, zacvokota Eli zarivši prste u Adamov kaput. „Izzzdržaćemmmo.“

Stegla sam Nejtovu ruku kad smo ponovo pošli. „Pa, ja sam Amerikanka“, podsetila sam ih. „I to iz Arizone.“

„Ja sam Amerikanka i dobro sam“, dobacila je Džos, zvučeći opuštenije nego što izgleda. Zateturala se kad joj je štikla upala u pukotinu u kaldrmi. Opsovala je sebi u bradu, ali Brejden ju je pridržao.

„To mora da je zbog štita visokog metar i devedeset uz koji si se šćućurila“, odvrtila sam zajedljivo.

Nasmejala se i još više priljubila uz dotični štiti. „Moguće je.“

„I nama je hladno“, istakao je Nejt. „Samo smo navikli na hladnoću pa ne kukamo.“

„Niko ne kuka“, usprotivila se Džos. „Ovako samo upozoravamo Džo da ćemo je upotrebiti za potpalu ako nas brzo ne odvede do odredišta.“

Džo se nasmejala. „Samo što nismo stigli... čini mi se...“

Skrenuli smo u ulicu koja nas je odvela dalje od glavne. Džo se mrštila dok je gledala zgrade. To je samo obična ulica, s kombijima i automobilima parkiranim celom dužinom.

Danas je Kamov dvadeset osmi rođendan i svi smo mislili da smo se skockali kako bismo slavili po Edinburgu, ali Džo je imala tajni naum u rukavu. Nekako smo završili u Sterlingu, divnom gradiću s prelepim zamkom i starinskim uličicama, ali možda i najmanjem gradiću na svetu.

Nemam predstavu šta je Džo zamišljala kad nas je dovukla ovamo.

Odjednom se široko osmehnula i zaustavila na uglu što gleda na jedan kafić. „Stigli smo.“

Svi smo pogledali kafić pa se zbunjeno zgedali. Nema ničeg posebnog u vezi s kafićem. To je... samo kafić.

„Šta je ovde?“, pitao je Kam. Usne su mu se razgaljeno trzale.

„Ovo.“ Pokazala je naviše. Pogledom smo ispratili njen pokret do uličnog znaka zavarenog za fasadu iznad ulaza u kafić.

KAMERONOVA ULICA

Prasnula sam u smeh kad je sve poprimilo smisao.

„Dovukla si nas u Sterling zbog uličnog znaka?“, pitao ju je Nejt s nevericom.

Džo je nesigurno klimnula glavom. „Ovo nije običan ulični znak. Danas je Kameronov rođendan. Zaslužuje da popije slavljeničko piće u svojoj ulici.“

Svi mladići osim Kama delovali su pomalo zbunjeno njenim načinom razmišljanja. Međutim, njen verenik ju je privukao k sebi i tako joj se zagledao u oči da su mi se grudi stegle od osećanja. „Divno je, malena.“ Nežno ju je poljubio. „Hvala.“

Mešavina sreće i zavisti načas me je prikovala za mesto. Mnogo mi je drago što Džo ima nekoga ko ljubi zemlju po kojoj ona hoda, ali često se pitam hoće li doći dan kad će se neki mladić zagledati u *moje* oči kao da ništa drugo na svetu nije vredno gledanja.

Svi su zadirkivali Džo i to me je prenulo iz misli. Smejala sam se s njima dok smo ulazili u topli kafić. Možda smo se previše doterali za nehajnu atmosferu, ali nikome nije smetala Džoina mala pustolovina pošto smo svi prilično opušteni. U stvari, mislim da su čak i momci krišom mislili kako je to slatko s njene strane.

To je *svakako* slatko s njene strane. Ona je dušica, pa me ne iznenađuje kad uradi nešto neverovatno slatko – recimo, kad nas dovuče u drugi okrug samo da bi Kam popio piće u ulici s njegovim imenom.

Tata mi je pričao o Džo otkako sam ga upoznala. Isprva sam bila ogorčena na tu devojčicu koja je imala mog tatu prvih trinaest godina svog života dok sam ja odrastala samo s njegovom prikazom. Mama nije nikad rekla nijednu ružnu reč o njemu, a pošto sam prevremeno sazrela u društvu drugarica čiji su razvedeni roditelji postajali otrovni kad bi se našli zajedno, bilo mi je čudno što mama nije besna na tipa koji nije ostao uz nju kad sam se rodila. Započela sam istraživanje i mesecima sam gnjavila mamu dok se napokon nije slomila.

Sećam se da sam se mnogo ljutila na nju što nije rekla mom ocu da postojim.

Ona je upoznala tatu dok je studirala na Glazgovskom univerzitetu. Upustili su se u strastvenu vezu, koju je mama

naglo prekinula kad se vratila u Finiks na kraju studentske razmene. Otkrila je da je zatrudnela tek pošto se vratila u Ameriku. Tek mnogo godina kasnije priznala je da nije stupila u vezu s mojim ocem zato što ga je previše volela i nije htela da on uđe u njen život zbog osećanja obaveze. Volela sam mamu, ali ona nije bila bez mana. Bila je mlada i donela je sebičnu odluku. S trinaest godina nisam mogla da joj oprostim zbog toga. Bilo je potrebno vreme da se ponovo zblizimo.

Kasnije ću se kajati zbog tog protraćenog vremena.

Činjenica da je tata odbacio čitav svoj život u Škotskoj kako bi doputovao i bio otac devojčici koju nije ni upoznao svedoči o tome kakav je on čovek. Odrekao se svog života kako bi postao deo mog. Ali time je ostavio Džo za sobom.

Kad je Kam stupio u vezu s mojim tatom kako bi ga povezao sa Džo, shvatila sam da su joj moji postupci promenili život. Zbog oca u zatvoru i majke alkoholičarke, moj tata – dugogodišnji prijatelj Džoinog oca – bio je jedina postojana očinska figura u njenom i Kolovom životu. Naravno, tata je tek po povratku u Edinburg saznao da je njihova majka Fiona postala teška alkoholičarka i da je Džo morala sama da podiže mlađeg brata. Tatu i mene grize savest zbog toga.

Međutim, ta griža savesti je manja kad god sam sa Džo i Kamom. Posle svega kroz šta je prošla, Džo je napokon našla mladića koji shvata koliko je ona neverovatna i ukazuje joj poštovanje i ljubav koje zaslužuje.

Gledala sam prijatelje dok sam pijuckala pivo koje mi je Nejt doneo. Okružena sam ljudima koji su prošli kroz pakao i onda našli osobu s kojom žele da provedu ostatak života.

Pored Džo i Kama, tu je i Džos, delom Amerikanka, delom Škotkinja, koja je došla iz Edinburga kako bi pobegla od ispraznog života u Virdžiniji. Kad pomislim na sve što je Džos izgubila, zaista ne znam kako je ostala normalna.

Znam kako mi je bilo kad sam u dvadeset prvoj godini ostala bez majke, ali ne mogu zamisliti kako je njoj bilo kad je kao četrnaestogodišnjakinja izgubila celu porodicu. Čula sam da je još bila prilično zbrkana kad se uselila kod Eli i upoznala njenog brata Brejdena. Imali su uspone i padove zbog njenih problema, ali konačno su ih prevazišli. Venčaće se za tri nedelje.

Naravno, tu su Eli i Adam. Bliska sam s Eli jer nas povezuje sličan romantičan idealizam i ispričala mi je celu priču o sebi i Adamu. Godinama je bila zaljubljena u bratovljevog najboljeg prijatelja, ali on je nije primećivao sve do njenog osamnaestog rođendana. A nije ništa pokušao s njom još nekoliko godina, pa je čak i tad rekao kako je to bila greška. Nije hteo da naruši prijateljstvo s njom i Brejdenom. Bilo je *mnogo* cimanja dok Eli nije bila spremna da mu zauvek okrene leđa, ali Adam je konačno istupio da bude uz nju kad su mojoj lepoj i jakoj drugarici otkrili tumor na mozgu. Na sreću svih nas, ispostavilo se da je tumor dobroćudan. A Adam je, na svoju sreću, došao pameti taman na vreme da zauvek osvoji Eli. Oni su vereni već neko vreme, ali tek su nam nedavno to rekli i sad joj verenički prsten blista na domalom prstu leve ruke.

Okružena sam ljubavlju i to ne otrcanom, napadnom, lažnom ljubavlju, već pravom, prisnom ljubavlju ljudi koji se vole i kad jedno drugome znaju mane i navike.

„Poslednja proba venčаницe je u ponedeljak, Džos“, rekla je Eli iznenada i otpila gutljaj mohita.

Ona sedi pored Adama, koji se uglavio pored Džo i Kama u jedinom slobodnom separeu na kraju kafića. Džos, Brejden, Nejt i ja stojimo oko stola, a ja psujem u sebi što sam dozvolila da me Džo nagovori da obujem cipele s potpeticama od deset centimetara.

Džos se naslonila na Brejdena i odgovorila: „Hvala što si me podsetila. Moraću da se pripremim za Polinine zajedljive primedbe.“

Kam se namrštio. „Zašto si kupila venčanicu od te žene ako je takva krava?“

„Zato što je to prava venčаницa“, odgovorile smo Džo, Eli i ja jednoglasno.

Bila sam počastvovana kad me je Džos pitala da joj budem deveruša samo tri meseca pošto sam se preselila u Edinburg. Njena drugarica s fakulteta Rijan došla je iz Londona za vikend i sve zajedno smo pošle u potragu za venčanicom i haljinama za deveruše. Pošto se više puta raspravljala s Eli zbog boje, Džos je pristala da devojke nose haljine boje šampanjca. Završile smo u prodavnici venčаницa u Novom gradu, gde je vlasnica Polin otrovno govorila o našem nedostatku ili preobilju aduta.

Bile smo previše prsate, previše ravne, premršave ili predebele...

Taman smo htele da izađemo kad je Džos izašla u venčanicu koju joj je kučka preporučila i Eli je briznula u plač.

Da, venčаницa je toliko lepa.

Polin očigledno ume da obuče nevestu – samo ne ume da razgovara s njom. Tačnije, ona uopšte ne ume da razgovara s ljudima. Ne može se reći da sam samouverena i prilično sam nesigurna u vezi sa svojim telom, tako da sam se osećala kao divovska junica kad sam izašla iz prodavnice. *Baš ti hvala, Polin.*

Džos se nasmejala i pogledala Brejdena. „Izgleda da je venčаницa lepa.“

„Toliko sam shvatio“, promrmljao je. „Ipak se najviše radujem tome što ću ti je svući tog dana.“

„Brejdene“, zakuka Eli, „nemoj preda mnom.“

„Prestani da ljubiš Adama preda mnom i prestaću da govorim o seksu sa svojom ženom pred tobom.“

„Nije ti još žena“, podseti ga Nejt. „Nema potrebe da žuriš.“

Frknula sam. „Nejte, ponovo izbija tvoj strah od vezivanja.“

Okrenuo se prema meni, praveći se da je zgranut. „Gde je?“ Uzrujano je potapšao obraze. „Skini ga s mene.“

Prešla sam palcem preko zamišljene tačke na njegovoj jagodici i uverila ga: „Eto, sklonila sam ga.“

„Fuj.“ Otpio je gutljaj piva i pogledao prema šanku. „Neću uspeti ništa da kresnem ako se vidi.“

„Baš si šarmantan“, promrmljala sam.

Drsko se iskezio i klimnuo glavom prema grupi devojaka za šankom. „Dužnost zove.“

Nehajno se odšepurio do drugog kraja kafića i zaustavio ispred jedne devojke koja je stajala s drugaricama. Njene drugarice su se povukle u stranu kad su Nejt i devojka počeli da očijukaju kao blesavi. Naravno, devojka je divna – lepe crte lica, duga tamna kosa, mlečni ten, veoma bujna. Verovatno ima nekoliko kilograma viška, kao i ja, ali ih lepo nosi za razliku od mene. Moram reći nešto o Nejtju. On nema određeni tip devojke – nije mu važno je li mršava, punačka, prsata ili sportske građe. Sve dok je slatka i ženskog pola, privući će ga.

Brineta je bila pečena čim joj se Nejt osmehnuo.

To me nije iznenadilo. S metar i sedamdeset osam, Nejt nije naročito visok, ali ima vitko telo definisano borilačkim veštinama, lepo lice i harizmu koja se ne može kupiti te većini žena nije važno što ga nadvisuju u štiklama ako to znači da će provesti noć s njim.

Mada ja ne mislim tako. Nejt me nikad neće doživeti na taj način pa nema svrhe ni da razmišljam o tome. Mislim da ga poznajem bolje od većine ljudi te mi nije teško da

ga prihvatim kao prijatelja. Mogu da potisnem privlačnost koju osećam prema njemu jer znam da me ona neće odvesti nikud. Radije ću prihvatiti Nejta kao prijatelja nego pristati na život bez njega. Iako se plaši vezivanja i ima bestidni plejbojevski stav prema ženama, on je zaista dobar ispod površine i stvarno je dobar prijatelj.

„Pa, pala je“, rekla je Džos tiho.

Okrenula sam se prema njoj i izvila obrvu kad sam videla kako podsmešljivo posmatra Nejta i devojkicu. „On im ne obećava ništa.“

Nasmejala se. „Nema potrebe da ga braniš. Znam da im Nejt uvek jasno predoči kako stvari stoje, ali govorimo o devojkama. One nekad čuju samo ono što žele da čuju.“

„Da, ali Nejt je to pretvorio u umetnost. Kao da ima šesto čulo. On pobege čim oseti najmanju promenu u njihovom stavu prema njemu.“

„Jedva čekam da ga neka obori s nogu“, pridružila se Eli i zločesto se osmehnula dok je gledala Nejta.

„I ja.“ Džo me je značajno pogledala, ali pravila sam se da sam suviše glupa da shvatim.

Brzo sam promenila temu. „Jeste li videli Kamovu novu tetovažu? Kol ju je nacrtao“, rekla sam ponosno.

Kol Voker je najbolje dete na svetu. Džo ga je neverovatno vaspitala i najbolja stvar koja im se desila, pored toga što imaju jedno drugo, jeste Kameron Makejb. On i Kol su veoma slični – obojica slikari, obojica kul štreberi – a Kam ga je zamolio da mu dizajnira novu tetovažu.

Sjajno je ispala.

Stilizovana slova „K“ i „Dž“ skrivena su u ukrštenim lozicama i viticama Kolovog tribala.

„O, daj da vidimo“, zamolila je Eli, široko se osmehujući.

Kam je odmahnuo glavom. „Preko rebara mi je.“

„Ma daj, nećemo se onesvestiti kad ti vidimo trbušnjake“, našalila se Džos.

„Dobri su mu trbušnjaci.“ Džo ga je ponosno potapšala po stomaku.

Brejden je otpio gutljaj viskija. „Ne želim da mu vidim trbušnjake. Mogli bi da mi... izazovu zavist.“

Adam je mrtav ozbiljan klimnuo glavom. „I meni.“

„Odjebite“, promrmlja Kam, razgaljeno izvijenih usana.

„O, ako će da bude takav partibrejker...“, progundala sam i počela da preturam po tašni. Osetila sam papir pod prstim, izvukla ga i razmotala da pokažem Kolov crtež. „Evo tetovaže.“

Džo mi se osmehnula dok su ostali gledali crtež. „Čuvaš crtež?“

„Naravno, naterala sam Kola da se potpiše.“

Nasmejala se. „Samo će se još više zacopati u tebe.“

Nehajno sam slegla ramenima. „Zaslužuje da zna koliko je sjajan.“

„Tu se slažemo.“

Osmehnule smo se jedna drugoj dok su ostali hvalili Kolu nadarenost.

Nejt nam se uskoro pridružio. Brineta se vratila svojim prijateljicama, ali i dalje ga je gledala.

„Zar nisi...?“ pitala sam znatiželjno, značajno klimnuvši glavom prema njoj.

„O da.“ Dečački se osmehnuo. „Ali rekao sam joj da moj drugar slavi rođendan i da hoću malo da visim s društvom.“

I stvarno, Nejt je ostao s nama do zatvaranja. Spremali smo se da krenemo kad mi je njegov dah očešao uvo. „Oдох.“

Okrenula sam se prema njemu. Krajičkom oka sam spazila rasnu brinetu. „Dobro. Lepo se provedi.“

Namignuo mi je i poljubio me u obraz. „Uvek se lepo provedem.“

Pošto se pozdravio sa svima, Nejt je uhvatio devojkicu za ruku i izašao iz kafića. Ubola me je žaoka ljubomore dok sam zurila u vrata. Moj prijatelj je majstor zavođenja. Ako poželi da se kresne, on to i uradi.

Nažalost, nekima to nije tako lako.

DRUGO POGLAVLJE

Edinburg

Tata i ja smo odlučili da ostanemo u Edinburgu ne samo zbog crne praznine koju je majčina smrt ostavila u Arizoni – mada je to svakako glavni razlog – već i zato što sam ostala bez posla, smera i entuzijazma za bilo šta. Mami su otkrili rak kad sam imala šesnaest godina. Borila se, ali vratio se tri godine kasnije. Kao dvadesetogodišnjakinja bila sam treća godina na Univerzitetu u Arizoni, ali uzela sam pauzu od nekoliko meseci kako bih se vratila kući i bila uz nju.

Umrla je dva dana posle mog dvadeset prvog rođendana.

Tata je morao da me nagovori da se vratim na fakultet, ali popustila sam i dobila diplomu Informacionih i bibliote-karskih nauka s nekoliko godina zakašnjenja. Zaposlila sam se u državnoj biblioteci u našem kraju u Finiksu. Međutim, tri meseca pre nego što je Kam stupio u vezu s nama, mala biblioteka je zatvorena zbog nedostatka sredstava i ostala sam bez posla.

To se dogodilo u veoma nezgodnom trenutku jer sam tek počela da stajem na noge posle mamine smrti. Put u Edinburg nije mogao doći u boljem trenutku.

„Ovaj, izvinite.“

Prenula sam se iz misli i nagla preko pulta, strpljivo se osmehnuvši ogorčenoj devojci ispred sebe.

Biblioteka je podeljena na dva odeljenja – rad sa strankama i arhiva. Radim sa strankama. Ima nas četrdeset petoro zaposlenih, a od toga bar devetoro ima diplomu bibliotekarskih nauka, ali samo dvoje rade baš kao bibliotekari – moj šef Angus i nadzornica Džil.

Elin očuh, profesor klasične istorije na Edinburškom univerzitetu, preporučio me je glavnoj biblioteci internata i to je pomoglo da me pozovu na razgovor. Nažalost, nema mnogo bibliotekarskih poslova; jesam se zaposlila, ali kao pomoćnica bibliotekara. To mi ne smeta. Srećna sam što radim u struci.

Uglavnom provodim jedan deo dana za pultom u glavnom delu biblioteke ili u odeljenju za rezervacije, a drugu polovinu u kancelariji gde se bavim administrativnim poslovima. Najviše volim da budem u glavnom delu, gde imam veze sa studentima. Tu sam samo osam meseci, ali već sam upoznala mnogo studenata i sjajno se slažem s njima kao i s kolegama.

„Izvoli“, rekla sam glasno da nadjačam larmu.

Iza sigurnosne kapije na glavnom ulazu nalazi se stepenište gde se studenti okupljaju. Na kraju hodnika je pult odakle mogu sami uzeti knjige, a iza toga odeljenje za rezervacije, gde mogu uzeti materijale na tri sata ili nedelju dana, u zavisnosti od ograničenja koje je direktor postavio. Kazne koje moraju da plate ako prekorače rok u najmanju ruku su velike. Tačnije dva penija po minutu, što iznosi oko tri centa po minutu. Ne zvuči kao da je mnogo, ali ako student zakasni nedelju dana, dve nedelje ili mesec dana... da... shvatate šta hoću da kažem. Najneomiljeniji deo posla mi je da govorim studentima koliku kaznu moraju da plate.

Devojka se nagla, rumenih obraza. „Radim s jednom studentkinjom koja ima slobodnu učionicu. Nažalost, trenutno ne možemo da uđemo u tu prostoriju zbog... studenata i izvesnih radnji koje se tamo odvijaju.“

Još više je pocrvenela. Odmah sam shvatila i preko ramena pogledala Angusa, koji je vadio fascikle iz ormarića za dokumenta. On je ćelav i zgodan četrdesetogodišnjak s blagim očima i britkim smislom za humor. Veselo je iskrivio usne i rekao: „Tvoj je red.“

Namrštila sam se pa namestila spokojan izraz pre nego što sam se okrenula prema studentkinji. „Naravno.“ Obišla sam pult i prišla devojci, ukrućenoj od sramote. Bože, nadam se da ću prekinuti malo vatanja a ne pravi seks. Napaljene male seronje. „Pretpostavljam da je tvoja drugarica zaboravila da zaključa učionicu kad ju je poslednji put koristila?“

Slobodne učionice su male privatne prostorije na prvom spratu koje mogu da se zaključaju. Namenjene su studentima s invaliditetom. Oni mogu koristiti učionice ceo semestar; međutim, nebrojeno puta sam odatle izbacivala one koji ne samo da ih koriste kad ne bi trebalo već ih pretvaraju u hotelske sobe.

Ali ništa me ne čudi otkako sam uhvatila dvoje studenata koji su to radili u muškom toaletu koji nije bio preterano čist.

Dok smo obilazile stepenište, naterala sam se da ne obraćam pažnju na miris kafe koji je plutao iz studentske menze. Mnogo bih više volela da tamo popijem kafu s mlekom nego da glumim ženu koja je suprotnost madam u javnoj kući, kako god se ona zvala.

„Mora da je zaboravila.“ Devojka je skupila usne. „Ali nije u tome stvar.“

Čini mi se da se moram složiti s njom.

Kad smo se popele na sprat, prebacila sam dugu kosu preko ramena, ispravila se i odmarširala pored separea za

učenje i gomile studenata koji su sedeli i smejujli se preko puta slobodnih učionica. Trudeći se da ostanem ozbiljna, pogledala sam devojkju. „U kojoj su učionici?“

Pokazala je na treću.

Udahnula sam i nastavila dalje, uhvatila kvaku i otvorila vrata, jedva se uzdržavajući da ne zažmurim.

Devojka je ciknula, a mladić zarežao: „Šta kog...?“

Prekrstila sam ruke na grudima. Brzo je zakopčao šlic, a ona je spustila haljinu. Skliznula je sa stola držeći se za mladića, očiju blistavih od smeha.

„Ovo nije hotelska soba“, rekla sam smireno. „A biblioteka nije mesto za ljubavne sastanke. *Capice?*“

„Ko ste vi, Al Kapone?“ Mladić se nasmejao i nežno pogurao devojkju prema meni i vratima.

Duboko sam uzdahnula. „Samo imajte malo obzira prema drugima, važi?“ Prešla sam pogledom po njemu pa nimalo zadivljeno izvila obrvu. „Niko to ne želi da gleda.“

Devojka se zakikotala, a momak je prasnuo u smeh dok je prolazio pored mene.

Ovo je sigurno peti put otkako sam se zaposlila da sam izbacila nekoga iz tih učionica zbog nedoličnog ponašanja.

A kažu da je dosadno raditi u biblioteci.

Posle smene za glavnim pultom, prešla sam u odeljenje za rezervacije. Raščišćavala sam, motrila na pult i razmišljala šta da spremim sebi i Nejtju za večeru kad se pojavio Bendžamin Livingston.

Trudeći se da ostanem hladna, provukla sam se između polica i požurila iza pulta za slučaj da mu zatreba pomoć. Velikim delom sam se nadala da će mu trebati, dok sam se jednim delom užasavala toga.

Mladić je prelep – nema Nejtovu nedvosmisleni mušku lepotu, već je lep na nemaran, prirodan način koji poručuje da golim rukama može da cepa drva.

Nekoliko puta sam uslužila Bendžamina. Naravno, nisam uspela da izustim više od nekoliko reči i to mrmljajući sebi u bradu kako ih ne bih izgovorila pogrešnim redosledom, što mi se često dešava kad sam pored mladića koji mi se sviđa. Na osnovu materijala koje Bendžamin pozajmljuje, mislim da je postdiplomac istorije. Uglavnom ga viđam nekoliko puta nedeljno. U poslednje vreme sam počela da se radujem tim susretima.

Visok metar i devedeset, Bendžamin Livingston ima široka ramena, podrugljiv osmejak i svetlozelene oči u kojima bih mogla da plivam. Kad sam ga poslednji put videla, maštala sam kako se krešemo iza polica s knjigama. Pošto je otišao, shvatila sam da se malo ložim na njega. Pokušavala sam da savladam stidljivost kako bih stvarno razgovarala s njim.

Ne znam odakle potiče moja nespretnost s muškarcima. Mama je bila bolesna kad sam bila tinejdžerka, te nisam imala mnogo slobodnog vremena kao druga deca jer sam se starala o njoj. Pored toga, bila sam stidljiva pred dečacima u školi. Izašla sam na dva sastanka u srednjoj školi i samo se jedan završio ljubljnjem, koje sam zapamtila samo zato što je bilo veoma neprijatno.

Na fakultetu je bilo isto sve dok nisam završila drugu godinu. Glupavo sam odlučila da se rešim nevinosti, pa sam se napila i spavala sa studentom četvrte godine koga sam jedva znala. Bilo je grozno. Bolelo je, bilo je grozno i samo se skotrljao s mene i otišao kad je završio. Mislim da nikad nisam bila tako ponižena, prazna ili bezvredna. To je bio veliki udarac mom samopouzdanju. Stvarno, toliko sam se bojala da ponovo pokušam da to nisam ni uradila. Na trećoj

godini je postalo jasno da se mama neće oporaviti te sam napustila fakultet kako bih brinula o njoj.

Kad sam se vratila na faks, toliko sam bila svesna svog neiskustva s muškarcima da sam se od društvene mlade žene pretvorila u tinejdžerku s govornom manom. Pored toga, nesigurnost u vezi sa sopstvenim telom igrala je veliku ulogu u nedostatku mojih zavodničkih veština.

„Ćao.“

Malo sam se razrogačila kad je Bendžamin prišao pultu. Pomerio je ranac i bicepsi su mu se lepo zategli ispod plave majice.

Uputio mi je onaj divni zajedljivi osmeh. „Izgleda da moram da platim kaznu.“ Vratio mi je pozajmljene knjige. Zurila sam mu u oči dok sam ih prihvatila.

Možeš ti to.

Moram da skrenem pogled kako bih funkcionisala. Kao da sam predugo gledala u sunce.

Drhtavim prstima sam pregledala materijal, pa se lecnula kad se iznos pojavio na ekranu.

„Jao. Zar je toliko loše?“

Jesam li spomenula da ima divan škotski naglasak zbog koga sam poželela da ga liznem?

Duboko sam uzdahnula i potisnula tu misao. „Kasniš tri dana i to je osamdeset četiri funte.“

Trgao se. „Neću to ponoviti. Kakva vam je to tarifa?“

Nisam ja kriva! Tako su bibliotekarski bogovi odlučili! „Dva penija po minutu“, odgovorila sam tiho.

„Ah, dobro.“ Ohrabrujuće mi se osmehnuo i pružio mi kreditnu karticu. „Sâm sam kriv što ne poštujem pravila.“

Naplaćivanje je trajalo manje od jednog minuta, ali mogla sam da ga pitam bilo šta za tih četrdeset sekundi. Umesto

toga, radila sam u tišini i nisam ga ni pogledala u oči dok sam mu vraćala priznanicu i karticu.

„Hvala.“

Zaustavila sam pogled na njegovoj bradi i slegla ramenima. *Slegla ramenima? Šta kog...*

„Ćao.“

Blago sam podigla bradu u znak pozdrava.

I onda je otišao.

Toliko o razgovoru.

Zakukala sam, okrenula se i polako udarila glavom u zid, napred-nazad, napred-nazad.

„Ovaj, Liv, jesi li dobro?“, čula sam Angusov glas iza sebe.

Pocrvenela sam što me je video i brzo se okrenula prema šefu. „Samo proveravam stabilnost zgrade. Sve je u redu.“

Angus je podigao obrvu. „A tvoja psihička stabilnost?“

„To je svakako sledeća stavka na spisku.“

TREĆE POGLAVLJE

Tata, Džo, Kam, Kol i ja trudimo se da jednom nedeljno zajedno večeramo i danas smo otišli u moj omiljeni italijanski restoran *D'Alesandro* u Indija stritu, jednu ulicu od mog stana. Kam i tata se često otimaju oko računa, ali tata najčešće pobeđuje jer su visina i godine na njegovoj strani.

Obožavam te večere. Ne samo zato što volim hranu u *D'Alesandru* već zato što su Džo, Kam i Kol postali kao porodica tati i meni. Kao i mi njima. Pogotovo Kolu. Iz onoga što sam saznala o njegovom životu, Kol je imao samo Džo sve dok nisu upoznali Kama. A sad ima čitavu improvizovanu porodicu. Porodicu koju zaslužuje. Džo je rekla da se Kol veoma retko brzo sprijatelji s nekim kao što je uradio sa mnom, a svi znamo da se to drugarstvo pretvorilo u zacopanost. Kol je suviše kul da bi ta zacopanost bila neprijatna, a ja se uvek pravim da ne primećujem ništa. Neko sa strane bi mogao pomisliti da Kol ima osamnaest godina. Još više je porastao za poslednjih devet meseci, tako da je s petnaest godina visok metar i osamdeset. Široka ramena su mu se raskrupnjala jer trenira džudo s Kamom i Nejtom, a zreo je kao malo koje dete njegovih godina zbog života kakav je imao. Međutim, za Džo i mene je samo klinja koga obožavamo. To ga nekad

izluđuje jer većinu prevari njegov izgled te se prema njemu ponašaju kao prema mladiću.

„Jesi li pročitala neku knjigu koja bi mi se možda dopala?“ upita momak o kome sam razmišljala dok sam otpijala gutljaj vina.

„Jesam. Angus mi je preporučio naučnofantastičan roman o jednom distopijskom podzemnom društvu. Oduševičeš se.“

„Kul. Mogu li je dobiti kao e-knjigu?“

„Možeš. Poslaću ti link.“

„Važi, hvala. Inače, završio sam *Rat svetova*.“

Podigla sam obrvu. „I kako ti se čini?“

Slegnuo je ramenima. „Mislim da je prilično realna za vreme kad je pisana. Veoma je tmurna. Dopala mi se.“

Kam me je pogledao preko stola i osmehnuo se Kolovom prikazu. „Samo nastavi da mu daješ tmurne knjige.“

Podigla sam dva prsta do čela i salutirala. „Važi se.“

Kol je prevrnuo očima. „Nije emo ili nešto slično. Knjige s nesrećnim ili mračnim krajem samo... čine... ne znam. Čine da osećaš više...“

Izgledao je posramljeno što je priznao da ima osećanja (o užasa!) te sam morala da ga ohrabrim. „Shvatam. Nesrećni i gorkoslatki završeci se pamte dugo pošto pročitaš knjigu.“

„Eli se možda ne bi složila s tim“, promrmljala je Džo i nestašno se osmehnula tati.

„Sigurno se ne bi složila“, nasmejala sam se. „Ali morala bih da ostanem pri svome. Iako volim dobre ljubavne romane sa srećnim krajem, moram priznati da nesrećan kraj više utiče na mene.“

Osetila sam da tata bulji u mene. Okrenula sam se prema njemu i videla da se mršti.

„Skloni to“, mrko sam ga pogledala i pokazala na boru između njegovih obrva. „Dobro sam.“

„Više voliš nesrećne krajeve od srećnih“, usprotivio se.

„U književnosti. Ne u životu. Knji-žev-nost.“

Tata se nagnuo preko stola prema meni. „Rekla bi mi da nešto nije u redu?“

„O bože.“ Dobacila sam Džo preklinjući pogled.

„Naravno da je sve u redu“, pritekla mi je u spas. „Uspješna je, divna je, ima svoj stan, mnogo prijatelja i zapovedničkog oca koji je obožava. A sad je ostavi na miru.“

Tata se narogušio zbog Džoinog zadirkivanja. Posle nekoliko trenutaka kao da je svario njene reči i ramena su mu se opustila. Okrenuo se prema meni. „Samo brinem što si sama u tom stanu.“

„Retko sam sama. Nejt je premestio svoju radnu sobu kod mene.“

Tata se iz samo njemu poznatog razloga namrštio zbog toga. A Džo se zagrcnula od smeha. Brzo sam je prostrelila pogledom i ona se još jače zagrcnula.

Stvarno ne znam šta mora da se desi kako bi ona shvatila da je moj odnos s Nejtom potpuno platonski. Složili smo se čim smo se upoznali. Nekad upoznate ljude pored kojih ste odmah opušteni i Nejt je jedan od njih. Ne moramo da se pretvaramo kad smo zajedno i zblížili smo se zbog dve stvari. Prva je naš smisao za humor. Oboje smo pomalo otkačeni. Druga je što smo štreberi i uživamo u tome.

Nejt radi kao slobodni foto-reporter, ali ima lep dopunski prihod od pisanja prikaza za filmove i video-igre za jedan međunarodni časopis o filmu i zabavi. Iako mnogi pomisle da je filmska zvezda kad ga vide, on je zapravo bliži mojoj vrsti – štreberskoj. S devetnaest godina je počeo da piše blog s prikazima filmova, knjiga i video-igara. Blog je toliko rastao da je imao hiljade pratilaca kad je Nejt napunio dvadeset pet godina. Nejtovi pametni, duhoviti prikazi sa autorskim

pečatom zapali su za oko uredništvu časopisa te su mu ponudili saradnju. Na moju sreću, počeo je da donosi filmove kako bismo ih zajedno gledali i ume da bude zaista urnebesan. A i ja imam svoje trenutke. Neke moje primedbe su čak našle put do njegovih prikaza.

„I, Olivija, ima li smešnih bibliotekarskih priča ove nedelje?“ Kam je promenio temu.

Zahvalno sam se osmehnula. „Morala sam da izbacim još jedan par golupčića iz slobodne učionice.“

„Pobogu, oni stvarno...“

Ali nisam čula kraj Kamove rečenice jer su se vrata restorana otvorila i ceo svet je izbledeo kad je *on* ušao.

Bendžamin Livingston.

Zastao mi je dah dok je prilazio pultu s jednim starijim parom. Možda su mu to roditelji?

Ne znam. Iskreno govoreći, i ne zanima me. Zanima me samo činjenica da je on tu i da može da me vidi. Ako me vidi, možda će me prepoznati i upustiti se u razgovor sa mnom. A možda će me videti i neće me prepoznati. Ne znam šta je gore. Znam samo da ne želim da moj otac i prijatelji vide kako se Olivija Holovej raspada kad naleti na zgodnog tipa.

„Liv, jesi li stvarno dobro?“, pitala je Džo. Skrenula sam pogled s Bendžamina kako bih je pogledala. Njene divne zelene oči su se brižno razrogačile. „Izgledaš... pripito.“

„Izvini, Kame“, izvinila sam se što sam ga ignorisala pa ponovo pogledala Bendžamina.

Sranje! Hostesa ga vodi pored našeg stola.

„Mora da sam...“ Namerno sam povukla lakat preko stola i oborila kašičicu na pod. „Uf, izvinite.“ Odgurnula sam stolicu i spustila se na pod pa gurnula glavu ispod stolnjaka. Srce mi je tutnjalo u grudima dok sam gledala kako poznate čizme prolaze pored stola.